

Arrest

nr. 213 977 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GROUWELS
Adolphe Lacomblélaan 59-61 / b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 september 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die loco advocaat M. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster die op 3 november 2016 een aankomstverklaring heeft ingediend in de gemeente Mol, dient op 27 december 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van aanverwant in opgaande lijn, met name in functie van haar Nederlandse schoondochter.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 26 juni 2018 een beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 1 augustus 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/12/2017 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar schoondochter M.K. (RR [...]) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15/12/80.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: ' Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende documenten:

Van de referentiepersoon: (schoondochter) M.K. ([...])

- Bijlage bij de arbeidsovereenkomst van tewerkstelling bij Cedro bvba 1/05/2017 van M.K. (referentiepersoon)*
- Arbeidsovereenkomst van tewerkstelling bij Cedro bvba dd. 27/09/2013*
- Uitkeringsattest (Primaire arbeidsongeschiktheidsuitkering) dd 15/03/2018 over een periode van 1/09/2017 tot 16/03/2018.*
- Een mail aan M.G. dd 3/04/2018 dat M.K. (J.M.) met het vernieuwde contract bij Cedro poetsbureau;*
- Attest niet ten laste OCMW Mol*

Van de echtgenoot van de referentiepersoon: Echtgenoot (zoon) D.J.N. ([...])

- Voltijds Arbeidsovereenkomst voor Arbeiders voor Onbepaalde tijd bij OVI NV dd12/03/2018 op naam van de echtgenoot (van de referentiepersoon) D.J.N. ([...]) dd. 12/03/2018 - Individuele rekening 2017 van tewerkstelling bij Forum Jobs*
- Individuele rekening 2018 van tewerkstelling bij Forum Jobs*

Bewijzen ten laste vanuit het land van herkomst:

- Getuigschrift van de Staat van Armoede nr 3.791/2017 van de gemeente Cazega van betrokkene, met bevestiging van de ambassadeur van Angola dd 28/03/2017.*
- Verklaring van de zoon/echtgenoot D.J.N. (RR [...]) dat er geld overgemaakt werd aan betrokkene dd 21/03/2018.*
- Een lijst van Opvraging D.'s dat er contant geld werd overgemaakt aan betrokkene (over een periode van 2014 tot 2016)*
- Een lijst van Opvraging K.M. dat er contant geld werd overgemaakt aan betrokkene (over een periode van 2014 tot 2016)*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat betreft het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst deze is niet aangetoond. Wat het attest van de overheid van de provincie Luanda waaruit zou moeten blijken dat betrokkene zich bevindt in een staat van armoede, kan hieruit niet worden opgemaakt over welke periode het gaat. Bovendien is het document opgemaakt op een moment dat betrokkene zich niet langer bevond in haar land van herkomst. Betrokkene is namelijk Schengen binnengekomen op 19/09/2016. Dit document wordt dan ook niet aanvaard als bewijs van onvermogen.

Wat betreft het financieel en of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon van in het land van herkomst en vóór de aanvraag gezinshereniging, is ook dit niet aangetoond. Het feit dat betrokkene niet in het bezit zou zijn geweest van een bankrekening in Angola noch dat zij voldoende fysieke en intellectuele capaciteiten had om zelfstandig geld te kunnen ontvangen via Western Union waardoor het geld via een vriend (de genaamde J.N.D., toevallig ook de naam van haar zoon) ter plaatse aan betrokkene werd afgegeven, kan niet worden aanvaard. Het is een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

Echter, gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Gelet op de bovenstaande elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van artikel 42, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Artikel 42, § 1 Vreemdelingenwet stelt dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, wordt erkend.

In casu moet worden vastgesteld dat de aanvraag gedaan werd op 27.12.2017.

Op 26.06.2016 werd deze aanvraag geweigerd door verwerende partij, maar hiervan werd verzoekster pas op 01.08.2018 in kennis gesteld.

Artikel 42, § eerste lid Vreemdelingenwet is de omzetting naar Belgisch recht van artikel 10, lid 1 van richtlijn 2004/38/EG, volgens hetwelk "Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, 'verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' genoemd (...)".

Voornoemd artikel 42, § 1, eerste lid Vw dient, zoals elke interne wetsbepaling die een Europese bepaling omzet, in overeenstemming te zijn met het Europees recht. Dit is des te meer zo nu artikel 42, § 1 zelf stelt dat het recht op verblijf wordt toegekend "overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen".

Uit de wil van de Europese wetgever blijkt dat de afgifte van de verblijfskaart inbegrepen is in de bepaalde termijn van zes maanden vanaf de indiening van de aanvraag.

In casu werd de aanvraag ingediend op 27.12.2017 en werd van de beslissing kennisgegeven op 1.08.2018 dit wil zeggen na 7 maanden en 6 dagen. De termijn van 6 maanden werd bijgevolg niet nageleefd.

De termijn van 6 maanden in artikel 42, § 1, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 10, lid 1 Europese Richtlijn kan immers niet begrepen worden in de zin dat binnen de 6 maanden telkens verblijf moet worden toegekend. In dat geval zou immers de beslissing steeds positief dienen te zijn. De bepalingen dienen begrepen te worden in de zin dat de aanvrager binnen de termijn van 6 maanden een beslissing moet ontvangen, hetzij gunstig (door de afgifte van de verblijfskaart zoals artikel 10, lid 1 het verwoordt), hetzij ongunstig (door een weigeringsbeslissing). De termijn kan niet anders zijn naargelang de beslissing gunstig of ongunstig is.

Ook de omstandigheid dat noch artikel 42, § 1, eerste lid noch artikel 10, lid 1 uitdrukkelijk een sanctie bepaalt indien de termijn van 6 maanden niet wordt nageleefd, is niet relevant.

De 2 normen bepalen een maximumtermijn. Een termijn is ofwel een termijn van orde, ofwel een vervaltermijn. De termijn van 6 maanden kan geen termijn van orde zijn waarvan het niet-naleven zonder enig gevolg blijft. De Europese regelgever heeft steeds gewild dat de burger zo snel mogelijk wordt op de hoogte gebracht van de beslissing over de aanvraag die hij heeft ingediend. Dit doel wordt niet bereikt met een termijn die, zoals een termijn van orde, eindeloos kan verlengd worden zonder dat dit enig gevolg met zich meebrengt.

Bijgevolg moeten de bestreden beslissingen vernietigd worden en moet verzoekster het verblijfsrecht op grond van artikel 42 bis §2,4de lid Vreemdelingenwet worden toegekend.

2.2. Kernpunt van verzoeksters betoog is het gegeven dat de in casu bestreden beslissing niet binnen de overeenkomstig artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van zes maanden werd getroffen en ter kennis werd gebracht. Zij betoogt dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens het overschrijden van voormelde termijn.

2.3. In casu dateert de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger van 27 december 2017. De bestreden beslissing dateert van 26 juni 2018, waarbij deze beslissing ter kennis werd gebracht op 1 augustus 2018.

2.4. Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

2.5. Artikel 52, §4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

2.6. Zoals verzoekster terecht aangeeft, betreft artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een omzetting van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG. Laatstgenoemde bepaling luidt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

2.7. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05, van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09, en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

2.8. In het kader van de thans voorliggende betwisting kan nuttig worden verwezen naar het arrest Diallo van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 27 juni 2018, C-246/17), waarin onder meer het volgende werd gesteld:

- *“Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG [...] moet aldus worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht”;*
- *“Richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”.*

2.9. Uit voormelde blijkt dat verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat de beslissing inzake haar aanvraag voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger zowel dient te worden getroffen als te worden betekend binnen de termijn van zes maanden, quod non in casu. Aldus kan verzoekster worden gevolgd in haar betoog dat de in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervatte termijn is overschreden.

2.10. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt echter dat verzoekster niet aantoonbaar te voldoen aan de voorwaarden om in overeenstemming met Unierecht in België te verblijven. De Raad merkt op dat het Hof van Justitie in het voormeld arrest Diallo duidelijk heeft vastgesteld dat *“richtlijn 2004/38 [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”*. Hierbij stelde het Hof van Justitie dat *“dergelijk stelsel [d.i. de automatische afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger bij het verstrijken van de termijn van zes maanden] [...] haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.”* De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de in artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit vervatte sanctie van de overschrijding van de beslissingstermijn – d.i. de automatische afgifte door de burgemeester of zijn gemachtigde van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger – onverzoenbaar is met de hierboven weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie. Het is onmogelijk om artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit op een richtlijn-conforme wijze uit te leggen. De Raad dient voormelde nationale bepaling dan ook buiten toepassing te laten, gelet op de onverenigbaarheid ervan met artikel 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Diallo.

2.11. Uit voorgaande blijkt aldus dat verzoekster terecht stelt dat de beslissings- en betekeningstermijn van zes maanden door verweerder werd overschreden, doch dat de Raad artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit – dat voorziet in de automatische afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger – buiten beschouwing dient te laten, wegens strijdigheid met het Unierecht. Verzoekster lijkt ook zelf te beseffen dat een overschrijding van de termijn van zes maanden niet automatisch aanleiding mag geven tot de afgifte van een kaart waar ze in haar verzoekschrift opwerpt, *“De termijn van 6 maanden in artikel 42, § 1, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 10, lid 1 Europese Richtlijn kan immers niet begrepen worden in de zin dat binnen de 6 maanden telkens verblijf moet worden toegekend.”* Verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat de beslissingstermijn van zes maanden een ordetermin is, of het nu een gunstige dan wel ongunstige beslissing is en dat er bijgevolg een sanctie moet zijn bij het overschrijden ervan, maar de Raad kan niet in plaats van de regelgever deze sanctie gaan bepalen als blijkt dat de voorziene sanctie in strijd is met Unierecht. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt zoals gezegd dat verzoekster niet aantoonbaar te voldoen aan de voorwaarden om in overeenstemming met Unierecht in België te verblijven. Verzoekster kan dan ook niet dienstig in het kader van het eerste middel concluderen: *“Bijgevolg moeten de bestreden beslissingen vernietigd worden en moet verzoekster het verblijfsrecht op grond van artikel 42 bis §2,4de lid Vreemdelingenwet worden toegekend.”* De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoekster geen rechtstreeks belang kan laten gelden bij haar middel. De vernietiging van de bestreden beslissing omwille van het overschrijden van de beslissingstermijn van zes maanden kan verzoekster immers geen rechtstreeks voordeel opleveren. Verzoekster kan geen aanspraak maken op de reglementaire voorziene sanctie, met name de afgifte van een verblijfskaart zonder dat eerst is vastgesteld dat zij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Het louter gelijk krijgen op zich wettigt niet de gevraagde vernietiging (RvS 29 april 1999, nr. 80.016). Waar verzoekster aangeeft dat het niet naleven van de termijn niet zonder enig gevolg vermogen te blijven, staat het haar vrij zich tot de bevoegde burgerlijke rechtbanken te richten, teneinde een eventuele schadevergoeding te verkrijgen.

Het eerste middel is onontvankelijk, bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

2.12. Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Verwerende partij motiveert haar weigeringsbeslissing aan de hand van de bewering dat verzoekende partij niet zou aantonen dat zij in het herkomstland effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, aldus verwerende partij, heeft zij niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn en reeds in haar herkomstland, afhankelijk te zijn geweest van de referentiepersoon.

De voornaamste argumenten waarop verwerende partij zich baseert om tot deze conclusie te komen zijn:

(i) dat uit het attest van de provincie Luanda niet zou kunnen worden opgemaakt op welke periode deze slaat en het document werd opgemaakt op een moment dat verzoekster zich niet langer in haar land van herkomst bevond;

(ii) dat het gesolliciteerde karakter van de verklaring op eer betreffende het feit dat gelden ter ondersteuning van verzoekster ter plaatse werden afgegeven omdat zij onvoldoende fysieke en intellectuele capaciteiten had om zelfstandig geld te kunnen ontvangen via Western Union, niet kan worden uitgesloten voorgelegd en verzoekster ontvangt een pensioen) en is het onvoldoende aangetoond dat verzoekster daadwerkelijk financiële steun ontving van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekster zou dus niet bewijzen effectief financieel ten laste van de referentiepersoon te zijn geweest.

1. Begrip "ten laste zijn"

Artikel 40bis §2 vierde lid van de vreemdelingenwet stelt dat er recht is op gezinshereniging, onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken als familielid van de burger van de Unie voor de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Het begrip "ten laste zijn" zoals neergelegd in artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG en geïnterpreteerd door de "Mededeling van de Europese Commissie" van 2 juli 2009 betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden bepaalt:

"Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiele steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft)."

In diezelfde zin trouwens rechtspraak door het Europese Hof van Justitie. Het "ten laste zijn" is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid (arrest 316/85, Lebon (punt 22), en C-1/05, Jia (punten 36-37) argumenteert het Hof dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

2. Verzoekster zou niet aantonen effectief onvermogen te zijn

Verweerder stelt dat uit het "bewijs van staat van armoede" ("pobreza"-attest) van de provincie Luanda niet zou kunnen worden opgemaakt op welke periode deze slaat en het document werd opgemaakt op een moment dat verzoekster zich niet langer in haar land van herkomst bevond, namelijk op 28.03.2017. Op dit pobreza-attest wordt vermeld dat verzoekster alleenstaand is, alsook dat zij zonder werk is.

Verzoekster verwijst naar het feit dat het document waarover sprake, een officieel attest betreft, afkomstig van de autoriteiten van haar land van herkomst.

Het feit dat het geen specifieke periode aanduidt en na haar vertrek werd opgesteld betekent niet dat het geen bewijswaarde heeft.

In ieder geval dient rekening te worden gehouden met het feit dat (i) betrokkene op het moment van de aanvraag 64 jaar oud was en dus niet langer in staat om zelf via arbeid in haar eigen onderhoud te voorzien, (ii) zij geen inkomsten heeft in haar land van herkomst en er op datum van 28.03.2017 als zich in een staat van armoede bevindend alsook met het feit dat zij geen enkele inkomsten heeft in België en (iii) zij 63 jaar oud was op het moment dat zij Angola verliet, alsook op het moment dat het "pobreza-attest" werd afgeleverd, dit terwijl de pensioenleeftijd in Angola 60 jaar is (verminderd met één jaar per kind voor vrouwen). Verzoekster werd 60 in augustus 2013.

Aan verzoekster werd een bewijs van staat van armoede afgeleverd ondanks het feit dat zij de pensioengerechtigde leeftijd bereikt heeft. Dit betekent, a fortiori, dat zij geen inkomsten heeft in haar land van herkomst.

Deze elementen tonen aan dat verzoekster behoeftig is en effectief ten laste is van mevrouw M.K. en de heer J.N.D., haar schoondochter en zoon.

Gelet op haar leeftijd (verzoekster is gepensioneerd), haar burgerlijke stand (verzoekster is alleenstaand) en haar inkomenssituatie is zij niet in staat om in haar dagelijks levensonderhoud te voorzien. In casu is verzoekster dus structureel afhankelijk van haar schoondochter en zoon.

Door, uit de loutere afwezigheid van de vermelding van de periode waarop het bewijs van de staat van armoede af te leiden dat verzoekster niet effectief ten laste is van de referentiepersoon, baseert verwerende partij haar weigeringsbeslissing op een niet-correcte feitenvinding.

Hierdoor schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel dat haar de verplichting oplegt beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feiten. Het naleven van het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde op een zorgvuldige manier de feitelijke gegevens in het dossier moet ontleden en beoordelen wat in casu niet gebeurd is (RvV 30.9.2015, nr. 153.729).

De beslissing moet dan ook vernietigd worden.

3. Verzoekster zou onvoldoende aantonen daadwerkelijk financiële steun te hebben ontvangen van het gezin van de referentiepersoon en reeds in het herkomstland effectief financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, quod non

Volgens de bestreden beslissing heeft verzoekster niet afdoende aangetoond dat ze financiële of materiële steun ontving van het gezin van de referentiepersoon. Immers: de verklaring op eer van haar zoon van 21.03.2018 met betrekking tot afnames van gelden in contanten, die dan tijdens reizen naar Angola afgegeven werden aan verzoekster, zou geen bewijswaarde hebben omdat "het gesolliciteerde karakter ervan niet zou kunnen worden uitgesloten".

Verzoekster stelt echter dat het helemaal niet opgaat te stellen dat de verklaring op eer "geen bewijswaarde zou hebben". Hoewel het een eenzijdig opgesteld geschrift is, heeft de verklaring op eer van de zoon van verzoekster wel degelijk een bewijswaarde en wordt ondersteund door overzichten van banktransacties die bij de aanvraag werden gevoegd en die de periode van januari 2013 tot juli 2017.

Zoals reeds aangehaald in haar schrijven van 26.03.2018, heeft de advocate van verzoekster reeds aangegeven dat verzoekster in Angola geen bankrekening had, en niet over de fysieke en intellectuele capaciteiten beschikte om zelfstandig geld te kunnen ontvangen van Western Union.

Daar waar in deze brief verwezen werd naar een "vertrouwensvriend, J.N.D.", betrof dit louter een vergissing aangezien de heer J.N.D. effectief de zoon van verzoekster is, die zelf jaarlijks reisde naar Angola zoals blijkt uit zijn paspoort waarop de reizen van 2014, 2015 en 2016 zijn opgenomen.

Tijdens deze reizen maakte hij contant gelden, afgehaald door zijn echtgenote en hemzelf, over aan zijn moeder.

Zij meent dan ook dat zij bijgevolg heeft aangetoond dat, voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst, effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het ontbrak de beslissing aan het naleven van de beginselen van de materiële motiveringsplicht.

De beslissing was immers niet gebaseerd op de correcte beoordeling van de juiste feitelijke gegevens. Om deze reden moet deze vernietigd worden."

2.13. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet gemotiveerd waarom verzoekster niet heeft aangetoond dat zij kan worden beschouwd als *“een bloedverwant in opgaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner”*, die *“ten laste”* is van de referentiepersoon. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing – waar zij blijkens haar verzoekschrift kennis van heeft – niet voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet.

2.14. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.15. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.16. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

[...]”

2.17. Waar verzoekster vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip ‘ten laste’ verschaft, wijst de Raad erop dat hij zich hierbij kan aansluiten maar dat verzoekster hiermee niet aantoonde dat verweerder hieraan een incorrecte invulling heeft gegeven. Waar zij verder een schending opwerpt van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Verzoekster – die niet aantoonde dat deze bepaling incorrect werd omgezet – kan zich derhalve niet langer rechtstreeks op de richtlijn beroepen. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.18. De vaststelling dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij *“ten laste”* is van de referentiepersoon, wordt in de bestreden beslissing op twee gronden gestoeld die elk op zich de bestreden beslissing kunnen schragen:

(a) verzoekster heeft niet aangetoond onvermogen te zijn;

(b) verzoekster heeft niet aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het herkomstland, voorafgaand aan de verblijfsaanvraag.

Enkel indien gefundeerde kritiek wordt geuit tegen beide motieven kan de bestreden beslissing worden vernietigd.

2.19. Wat betreft de overweging (b), wordt in de bestreden het volgende gesteld:

“Wat betreft het financieel en of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon van in het land van herkomst en vóór de aanvraag gezinshereniging, is ook dit niet aangetoond. Het feit dat betrokkene niet in het bezit zou zijn geweest van een bankrekening in Angola noch dat zij voldoende fysieke en intellectuele capaciteiten had om zelfstandig geld te kunnen ontvangen via Western Union waardoor het geld via een vriend (de genaamde J.N.D., toevallig ook de naam van haar zoon) ter plaatse aan betrokkene werd afgegeven, kan niet worden aanvaard. Het is een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.”

2.20. De in overweging (b) besproken stukken bevinden zich in het administratief dossier.

In de verklaring op eer, opgemaakt op 21 maart 2017 door de *“goede vriend”* van verzoeksters zoon en schoondochter, J.N.D., die verzoeksters zoon blijkt te zijn, word het volgende gesteld, *“Ik J.N.D. verklaar geld te hebben meegenomen voor mevrouw M.K. naar Angola in Luanda. Op 28-02-2014 heb ik 800 euro had mee genomen voor mevrouw M.K.. Ook op 16-08-2015 heb ik 1000 mee genomen voor mevrouw M.K. En op 21-07-2016 heb ik 1000 mee genomen voor mevrouw M.K.”*

Voorts bevindt zich in het administratief dossier het paspoort van J.N.D. met verschillende stempels van reizen naar Angola en eigenhandig opgemaakte overzichten van geldafhalingen in België door verzoeksters zoon en schoondochter via Bancontact/Mister Cash. Deze overzichten stippen aan wanneer de *“goede vriend”* van verzoeksters zoon en schoondochter, J.N.D naar Angola ging en moeten aantonen dat het geld dat afgehaald werd vóór deze reizen, meegenomen werd door J.N.D. naar Angola om af te geven aan verzoekster.

2.21. Verzoekster is het oneens met de motivering in de bestreden beslissing dat de verklaring op eer niet kan worden aanvaard als voldoende bewijs dat zij financieel en/of materieel ten laste is geweest van de referentiepersoon in het herkomstland. Verzoekster betwist vooreerst de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat de vriend met de naam J.N.D., *“toevallig ook de naam van haar zoon”* is. Integendeel bevestigt zij in haar verzoekschrift dat dit *“effectief”* haar zoon is. Zij probeert de verwijzing naar J.N.D als vertrouwensvriend in haar schrijven van 28 maart 2018 gericht aan de gemeente Mol waarin zij uitleg verstrekt over de stukken die ze ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag neerlegt, te minimaliseren als *“louter een vergissing”*. De Raad kan dit echter niet aannemen, aangezien de betrokken brief duidelijk en meerdere malen een onderscheid maakt tussen de zoon van verzoekster, de heer B.D.J. en zijn echtgenote enerzijds en hun *“vertrouwensvriend”*, de heer J.N.D. anderzijds. Ook in de inventaris van de stukken die gevoegd wordt bij dit schrijven, wordt gewag gemaakt van *“11. Bewijs geldtransferten van schoondochter en zoon aan verzoekster via de tussenkomst van de heer J.N.D” en van “opvraging en geld in contanten door zoon en schoondochter in periode voor de reizen van de heer J.N.D.”* Verzoeksters overtuiging dat de verklaring op eer – die door haar eigen zoon blijkt te zijn opgesteld – wel degelijk een bewijswaarde heeft, toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om dit stuk – waarvan verzoekster toegeeft in haar verzoekschrift dat het een eenzijdig opgemaakt stuk betreft – niet te aanvaarden als bewijs van het overmaken van contant geld afkomstig van verzoeksters zoon en schoondochter aan verzoekster in Angola, *“omdat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten”*. Verzoekster is van oordeel dat de verklaring op eer wordt ondersteund door overzichten van banktransacties die bij de aanvraag werden gevoegd. Maar ook op dit punt kan de Raad verzoekster niet volgen. Het betreft zoals gezegd eigenhandig opgemaakte overzichten van geldafhalingen door verzoeksters zoon en schoondochter via Bancontact/Mister Cash. Op geen enkele wijze echter kunnen deze overzichten worden gelinkt aan verzoekster. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij niet meestapt in de gedachtegang van verzoekster dat via een verklaring op eer van haar eigen zoon, via eigenhandig opgemaakte overzichten van geldafhalingen in België door verzoeksters zoon en schoondochter via Bancontact/Mister Cash die gebeurd zouden zijn in periodes voordat J.N.D., zijnde verzoekster zoon, naar Angola afreisde en via de blote bewering dat verzoekster geen bankrekening had in Angola en niet over de fysieke en intellectuele capaciteiten beschikte om zelfstandig geld te kunnen ontvangen van Western Union, wordt aangetoond dat ze financieel ten laste was in Angola van haar zoon en schoondochter. Door louter te benadrukken dat J.N.D. jaarlijks naar Angola reisde – wat in de bestreden beslissing als dusdanig niet wordt betwist – kan verzoekster motief (b) niet aan het wankelen brengen. De bewering in het verzoekschrift dat verzoeksters zoon *“tijdens deze reizen contant gelden, afgehaald door zijn echtgenote en hemzelf, over[maakte] aan zijn moeder”* is niet van aard om de incorrectheid, onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid van motief (b) aan te tonen.

2.22. Gelet op bovenstaande, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster de overweging in de bestreden beslissing niet weerlegt dat geen afdoende bewijs voorligt dat zij financieel en/of materieel ten laste is geweest van de referentiepersoon in het herkomstland, voorafgaand aan de verblijfsaanvraag. Verzoekster heeft niet aangetoond dat verweerder hierbij bepaalde elementen heeft veronachtzaamd en op basis hiervan ten onrechte heeft geconcludeerd dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat reeds om het tweede middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond te verklaren. De kritiek op motief (a) dient dan ook niet te worden behandeld aangezien de eventuele gegrondheid ervan geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA